

Prima instanță: Jud. Hîncești
Jud. M.Macar
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
A.Panov, M.Anton, V.Cotorobai

Î N C H E I E R E

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Tatiana Vieru
Judecători:	Oleg Sternioală Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Biroul Național al Asigurătorilor de Autovehicule către Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup”, intervenient accesoriu Borș Gheorghe cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” și menținută hotărârea Judecătoriei Hîncești din 31 ianuarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 30 iunie 2016, Biroul Național al Asigurătorilor de Autovehicule s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” privind încasarea despăgubirii de asigurare în sumă 28 223,23 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 629,41 lei precum și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat, că la 29 octombrie 2015 pe traseul M-3, km 100 s-a produs un accident rutier în rezultatul căruia s-au tamponat automobilul de model „xxxxxxxxxx”, cu nr/î xxxxxxxxxxxxxx, ce aparține Societății cu Răspundere Limitată „Gram Munteanu” condus de Burdila Nicolae, cu camionul de model

„xxxxxxxxxxxx”, cu nr. de înmatriculare xxxxxxxxxxxx, ce tracta remorca de model „xxxxxxxx”, cu n/î xxxxxxxxxxxx condus de Borș Gheorghe.

A menționat că, în baza procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MA101 xxxxx din 21 decembrie 2015, vinovat de comiterea accidentului rutier a fost recunoscut Borș Gheorghe.

A explicat că, la momentul producerii accidentului, Borș Gheorghe presta servicii de transport Societății cu Răspundere Limitată „Garma Grup” și nu deținea poliță de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă.

A relevat că, Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” a emis la adresa intervenientului accesoriu factura fiscală seria WB nr. xxxxxxxxxxxx din 28 octombrie 2015 și certificat sanitar-veterinar nr. xxxxx din 29 octombrie 2015, fără a executa obligația prevăzută de art. 4 a Legea nr. 414-XV1 din 22 decembrie 2006 „Cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule”.

A statuat că, la 09 februarie 2016, Volcovschi Aliona, reprezentatul Societății cu Răspundere Limitată „Cram Munteanu” s-a adresat cu o cerere către BNAA din Republica Moldova, solicitând acordarea despăgubirilor ce i se cuvin conform prevederilor legale în vigoare, ca urmare a prejudiciului suferit în accidentul de circulație produs la data de 29 octombrie 2015. Indicând, că este legat de faptul că Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” nu a respectat dispozițiile art. 4 alin. 1 din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006.

A mai indicat că, la 04 aprilie 2016 BNAA în temeiul art. 33 alin. 3 din Legea sus menționată și în baza Ordinului nr. xxxxxxxx din 31 martie 2016, a achitat persoanei păgubite, din mijloacele Fondului de Protecție a Victimelor străzii despăgubirea de asigurare pentru daunele cauzate autovehiculului „xxxxxxxx” cu nr/î xxxxxxxxxxx, în sumă totală de 28.223,23 lei.

A solicitat încasarea despăgubirii de asigurare în sumă 28 223,23 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 629,41 lei precum și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Hâncești din 31 ianuarie 2017 a fost admisă integral acțiunea, dispunându-se încasarea de la Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” în beneficiul Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule suma de 28 223,23 lei cu titlu de despăgubiri de asigurare, suma de 629,41 lei, cu titlu de dobândă de întârziere și cheltuieli de judecată formate din plata taxei de stat în mărime de 865,57 lei și cheltuieli pentru asistență juridică în mărime de 2500,00 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Hâncești din 31 ianuarie 2017.

La 07 august 2017 Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea

deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2017 și a hotărârii Judecătorei Hâncești din 31 ianuarie 2017, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie respinsă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 08 iunie 2017, expediată în adresa părților la 12 iunie 2017 (f.d 126), însă careva probe ce ar confirma recepționarea acesteia de către recurent, lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 08 iunie 2017 a fost depus la 07 august 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu